

?Fotografiant la realitat

Vivim en una època on les imatges que fotografiem, volen (poden?) mostrar els nostres plaers i desitjos, els nostres moments de felicitat. Qualsevol acció viscuda que ens reporta un somriure, un petit plaer enmig de la nostra voraginitat, ha de ser fotografiada i compartida amb tothom. Però la vida és molt més que somnis fets realitats; de tant en tant, hi ha moments, de vegades tan sols petits flaixos, que et fan aterrar a la realitat tan complexa que ens toca viure.

Un d'aquests moments que et fan plantejar tantes coses es va produir fa uns dies, un dissabte calorós de principis de juny. Sopant amb amics i els nostres fills, buscant la fresca i gaudint d'uns magnífics plats japonesos just al mig del carrer de la Mel, havia arribat l'hora de marxar cap a casa. Tot travessant l'estret carrer de Sant Tomàs, de sobte, el soroll i la vida generada per la plaça Fius i Palà i la gran i central plaça Sant Domènec van generar una fotografia força impactant. Per una banda, el restaurant on tants cops hem menjat i begut no parava de repartir plats i copes, olors i sabors on el català i el castellà es barrejaven amb facilitat. Al costat, fora dels llums i els focus, rere les plantes que feien de separador talment com unes muralles medievals, llengües indistingibles per algú com jo es barrejaven entre els bancs i els graons de la plaça. El ciment gris restava tapat per pells brunes d'adults i infants que passaven l'estona parlant, jugant i saltant. Dos mons dins el mateix pla; dos escenaris i accions amb un mateix decorat.

Cal que siguem conscients i acceptem que el nostre entorn més proper ha canviat -i encara ho està fent- i moltes de les bases que ens donaven seguretat s'han anat desplaçant o trencant. Al nostre costat, tenim gent que viu en paral·lel a les nostres preocupacions i desitjos i l'últim que podem fer és negar-ho -com bona part d'una suposada esquerra ha anat fent- tot donant via lliure a les respostes simples i intolerants de l'extrema dreta. Tots i totes, cadascú des de les nostres situacions i responsabilitats, tenim l'oportunitat d'unir aquests mons i fer-los interaccionar molt més del que ho fem ara, tot establint vincles amb els arribats més recentment com amb els veïns de fa dècades. No cal que deixem de fotografiar els rostres feliços dels millors moments, només cal que ens posem a treballar per aconseguir que tothom, tingui l'origen que tingui, en pugui gaudir plenament.